tulleb, kui sest agga kulete. — Keik need Jummala nuhtlussed, mis ma siin nimmetasin, ei olle siis teile sattund, nenda kui teie isse tunnistate?

Küllakubjas. Suur kitus Jummalale! Küllap se tössi on!

Josep. Waatke, weñnad! eks ei olle se siis mitte suur pat, kui teie sedda süüd Jummala peäle lükkate et teie waesed ollete: kui Jummal teid ommete keige sure nuhtluste eest tännini on kaitsnud! Temma, se hea taewa issa, lasseb omma päikest paista ommal aial, ja añnab wihma tulloßal aial, ja kossutab keik mawiljad ja römustab keige ellajatre süddant: ja meie, temma meistlikkud lomad, peaksime temma üsse nurrisema ja süüd temma peäle tõstma! — Oh sinna kallis taewane issa, añna meile ikka üht tännatlikko süddant: ja añna meie andeks keik meie pat-

pattud ja rummalusse ekssitussed, Jesusse Kristusse pärrast, amen!

Kui Josep need wiimsed palwe-sannad wäkis, siis olli ta jalla peäle astunud, kübara peast mahhawotnud, ja ommad käed taewa pole sirrutand: ja pissarad tousid temma silmi. Keik need teised mehhed, kui nemmad sedda näggid, läks se nende süddamest läbbi, nemmad ei teädnud issegi kuida neile olli sündinud, tombasid mütsid peast mahha, ja öhkasid raskest süddamest: sest nende süddame tunneminne andis neile sedda tunnistust, et nemmad selle parto süallused ollid. Ühhel ürrikessel aial olli suur waike selle rahwa hulgas, et ükski ei julgend suud lahti tehha, otsego olleks äkkitselt üks murristaminne selae taewa alt olnud kuulda. — Pärrast sedda asus Josep jälle omma kañno otsa, ja allutas west omma jutto sel wisil.

Josep. Ma nään, et iggaüks teist tun-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1790, lk. 20